

TWEE
KETTINGMADRIGALEN

- 1) Op Muzenjacht
- 2) Wat een Verbeelding

Rob van der Burg

Ruud Muschter

copyright: auteurs

muschter@home.nl
<http://members.home.nl/muschter>

Op Muzenjacht

Ruud Muschter: madrigalen 1,3,5,7,9
Rob van der Burg: madrigalen 2,4,6,8,10,11

Boetsierend klei ik met mijn woordenschat.
Ik spatel, spartel ook, dat doe ik graag.
Al knedend knoei ik voort, dat wordt wel wat!

De voortgang loopt op dit moment wat traag:
waar wil ik met mijn madrigaal naar toe
of zit het vers met mij soms in zijn maag?

Wie werkt aan wie of wat aan wat, de clou
ligt in de quest, die hoort in het begin
naar what is what or even who is who?

De poëzie ontwikkelt zin na zin
zich uit mijn schijnbaar argeloos gespin.

Put gij uzelf graag uit op 't zelfde pad?
Put gij dan uit hetzelfde lettervat.

Put gij uzelf graag uit op 't zelfde pad?
Gewis en daarom volg ik deze raad gezwind:
put gij dan uit hetzelfde lettervat.

Het madrigaal, zo'n beeldschoon enakskind -
want het is prachtig, ziet! hoe slank de vorm
en gretig dicht ik voort, want dichten maakt bemind:

het potentieel is werkelijk enorm.
Het omvat weldra niet zomaar een katern,
als kool zo groeit de rappe reuzenworm.

Hiermee ontwaren wij geboeid de kern:
het bevallig toonbeeld is toch gans modern.

Verlicht pauzeren wij in dit debat ...
Welk lieflijk nat bevat de muzenschat?

Verlicht pauzeren wij in dit debat,
verbijsterd door het kettingmadrigaal.
Welk lieflijk nat bevat de muzenschat?

Terpsichore, Euterpe, allemaal
in spoedberaad bijeen want, vragen zij:
zijn and're goden meester van Hun Taal?

Een bleke Zeus verschijnt, één vrees kent hij:
bestormt een leger 't aloude bastion
met nieuwe verzen in de grijze rij?

(Dat Zeus zich op die pennerij bezon,
dat vinden wij, poëten, nu bon ton.)

Van verzen vormden wij al menig blad.
Schik gij een bloem daarbij. Hoe dunkt u dat?

Van verzen vormden wij al menig blad.
De gaard bloeit schoon, maar Erato já, zij lacht verrukt:
"Schik gij een bloem daarbij. Hoe dunkt u dat?"

Zeus evenwel, reeds onder reuzenverzenlast gebukt,
grijpt vliegensvlug naar muzes muzikale kin
en brult onopgesmukt: "Hoe is 't u weer gelukt,

gij spin? De Olympus stort bijkans nog in!"
Aan de wilgen hangt Erato's lier te smachten,
de muze snikt: "Toe, nog één dichterlijke zin ..."

Hoe kan men ongeroerd een muze laten wachten?
Begin weer bij 't begin, dat kan de pijn verzachten:

boetsierend klei ik met mijn woordenschat,
al knedend knoei ik voort, dat wordt wel wat!

Een aangeslagen Zeus klaagt op timide toon
dat d'eenheid zijner muzen daad'lijk opensplijt.
Aanschouw daarbij het wank'len van zijn godentroon!

De slag der onverwachte creativiteit
geeft onze krulkop Zeus verdiend zijn vet.
Heeft hij ons, aardse dichters, heimelijk benijd?

Ontteugeld werelds dichtwerk heeft de toon gezet.
De muzen zijn niet meer in toom te houden. Ziet,
zij staan met verzen op en gaan er mee naar bed.

Doch Zeus heeft, maar dat weten onze muzen niet,
het oordeel der Azteekse goden in 't verschiet,

hun gevraagd te reizen naar zijn ongeschonden woon,
om aan te zien wie steken naar Olympus' kroon.

Hun gevraagd te reizen naar zijn ongeschonden woon
was niet de criticaster die onverhoeds verschijnt
om aan te zien wie steken naar Olympus' kroon.

"Halt, dichters!", buldert hij met stentorstem verfijnd,
"na de noria van vier naar vijf verdrie geen schakel?
Zo houdt het kettingmadrigaal geen ketting overeind."

Wij dichters grinniken om zulk querulent gekakel:
"Gaat heen, o zeergeleerde vent, verdwijn uit ons gedicht!
Ziet toch het wonder van dit feeëriek mirakel."

De versvorm soepel, door sirenenzang verlicht,
ontstijgen gratieuze klanken het meanderend patroon;
aldus aanschouwen wij gesticht wat dit 'sonnet' verricht ...

Glinstert thans Erato's traan op Zéús z'n godenkoon?
Quetzalcóatl zowaar met Donar aan de telefoon!

Quetzalcóatl is in zijn hart ontsteld
door 't angstgehuil van Zeus, zijn ambtsgezel.
Een hoofdgod laat niet koud wat d'andere kwelt.

Eén in de nood zijn hij en Donar wel.
Het liep in hun hobbledehoyhood vaker storm
en altijd riepen zij Osiris, dieu fidèle.

Maar wat is dat? Daar valt een dichter over de norm
van zijn collega, die pleit zo
beslist voor wijziging der vorm:

"Waarom nu geen sonnet?" Dit twistcadeau
komt Zeus van pas, excusez moi le mot.

Terwijl Osiris naar zijn broeder snelt
speelt Zeus, gerustgesteld, al weer de held.

Een reuzenrupsband komt d'Olympus opgerold
terwijl Osiris naar zijn broeder snelt.
Terwijl losbandig met de ritus wordt gesold
speelt Zeus, gerustgesteld, al weer de held.

Terwijl Osiris naar zijn broeder snelt,
terwijl losbandig met de ritus wordt gesold,
jammert de muzenschaar aan Kronos' borst gekweld:
"Zijt gij met het kettingmadrigaal reeds uitgedold?"

Terwijl losbandig met de ritus wordt gesold
vernemen wij ontzet: "Het madrigaal zij thans in bed verteld
met de schakel stevig overeind. Yes, because behold,
vreemde minnaars wordt furieus de les gespeld!"

Wo, dann und wann, kam Wodan her geheel onaangemeld?
"Wie, wat, waar? Walhalla, worm!" en ijverig verder schold:
"Geef die muzen vlot hun zin: Kronos' oordeel is geveld!"
Een reuzenrupsband komt d'Olympus opgerold.

De muzen jubelen: "De ketting fier, zo fraai gebold.
Nu nog het madrigaal en onze minnaar is hersteld."
Een reuzenrupsband komt d'Olympus opgerold
terwijl Osiris naar zijn broeder snelt.

Speelt Zeus, gerustgesteld, nog de pantoffelheld?
Een reuzenrupsband komt d'Olympus opgerold
terwijl Osiris naar zijn broeder snelt,
terwijl losbandig met de ritus wordt gesold?

Een reuzenrupsband komt d'Olympus opgereden,
taxeert, chargeert hetgeen hij dra berouwt
terwijl wij boze dichters nog elkander meden.

Want daar begaat ie een klassieke fout.
Niet elke jonkvrouw laat zich weerloos schaken,
het is niet altijd rots waarop men bouwt.

Deed Skylla met Charybdis soms geen zaken?
Ging norsheid niet met sluwheid hand in hand?
Roept men hun strategie niet van de daken?

O dwazen, niets werd ooit nog overmand
als zich poëten toonden in dit land.

Gezaam zijn nooit zó lachend opgetreden
als wie de rupsband van d'Olympus dond'ren deden!

Gezaam zijn nooit zó lachend opgetreden
(hoort hoe de schare muzen schatert, opgelucht)
als wie de rupsband van d'Olympus dond'ren deden!

Doch Zeus, hij slaakt een diepe zucht,
zoekt Lethes rust in Morpheus' armen
maar slaat in boze dromen op de vlucht.

"Die dichters", meesmuilt hij, "die kennen geen erbarmen.
Ja, nippen smakelijk van Wein, Weiber und Gesang,
maar hun exquise hoofdgerecht luidt Musencharmen."

"Ach Zeus, één muze maar, ook hieraan hechten wij belang,
van vlees en bloed, met niet zo'n verheven gang,

één puike schoonheid graag, één lieve muzenschat -
terwijl confraters putten uit ditzelfde lettervat."

Terwijl confraters putten uit ditzelfde lettervat
en rijgen kraal na kraal aan dit toch lumineus journaal,
begeven wij ons luchtig op een vrijer muzenpad:
welke lieveling wacht ons in dit goedgevuld lokaal?

Wij rusten graag op onze lauweren in deze zaal
terwijl confraters putten uit ditzelfde lettervat.
Wij genieten van geneugten op mondainere schaal
terwijl confraters puzzelen en zuchten afgemat.

Wij springen vlot met verse lievelingen in het bad,
nippen gaarne wijn met hen en wij zoenen magistraal.
Terwijl confraters putten uit ditzelfde lettervat
verkiezen wij te kozen bij 't gekweel der nachtegaal.

Wij gaan gretig met frisse minnaressen aan de haal,
wij dichten gaarne in de armen van een muzenschat,
wij communiceren vurig, bij voorkeur niet verbaal,
terwijl confraters putten uit ditzelfde lettervat.

E I N D E

Wat een verbeelding

Rob van der Burg: oneven madrigalen
Ruud Muschter: even madrigalen

Een krasse grijsaard loopt hardop te dromen
(door jong en oud voelt hij zich teerbemind)
van zon en bloemen, muzen, nacht en bomen.

Zijn spitse pen krast bevend door de wind.
Een elegie ontwelt de vroede zanger,
een stille hymne voor zijn verzenvrind.

Wie wordt van deze boodschap de ontvanger?
"Eén zin, één strofe nog, een madrigaal",
gebaart een muzenzoon van dichtwerk zwanger,

"eerst poëzie, hierna een bacchanaal,
dan volgt mijn vurig antwoord andermaal."

De moede minstreel ligt met smart te wachten.
Zal een gedicht zijn nostalgie verzachten?

De moede minstreel ligt met smart te wachten
maar acht mismoedigheid gratis.
Zal een gedicht zijn nostalgie verzachten?

Daar sleept hem naar het oosters taalgebied
zijn mededichter; ploetert in 't Hettitisch,
Mesopotamisch en in 't Sanskriet.

Hoe schrijft een dichter lyrisch in 't Scythisch?
Hoe is zijn taal in spijkerschrift geprent:
is die koel, zwoel, empirisch of mythisch?

Niet houterig, zoveel is mij bekend.
Verroest, gestaalde taal, dát was de trend.

Een ijverige spijkerschrijver beitelt,
bereidt het klein refrein dat gij er bijtelt.

Een ijverige spijkerschrijver beitel
met zwaarbehaarde hand maar gans geen ganzenveer,
bereidt het klein refrein dat gij er bijtelt.

Het Neanderthalerbloed kruipt traag door deze heer.
Ziet! de vingers log, te ruw voor marterharen kwast,
voor vulpen, schrijfmachine en potlood onder meer.

Hoewel voor subtiele lettertekens ongepast
bespeelt de muze deze fijnbesnaarde knaap,
wordt zijn confrater op een gespierd poëem vergast.

Een postduif mokt: "Die zwaargewicht van zo'n satraap,
met dit kleitablet vlieg ik toch mooi voor aap."

Doch daar passeert zowaar die lady op de riks.
U ziet het goed: sta op! Voor Lady Di? Nee, Beatrix!

Doch daar passeert zowaar die lady op de riks.
Ja, op de riksja zoekt geen plaatje maar het origineel.
U ziet het goed: sta op! Voor Lady Di? Nee, Beatrix!

Dat ter versterking van het poëtisch potentieel
zij een staatsbezoek aan Peking onderbreekt
is fashionable, florissant en hoogst fideel.

Daal 't spleken van de 'l' de tongen bleekt
laat hare majesteit Chinezen verzen schrijven
terwijl zij vast hun griffels in etuitjes steekt.

"Wie niet spleken kan moet dan maal schlijven",
zegt zij, "en wel een dlama in dlie bedlijven."

Stil genietend biedt zij kleine Li de lei.
"Illelevante legels laat ik lusten", lispelt hij.

Stil genietend biedt zij kleine Li de lei.
Een schoon gebaar van haar, zo'n genereuz' vorstin!
"Illelevante legels laat ik lusten!", lispelt hij,

"de hoofdrol woldt vool u, da's zekel naal uw zin."
Omstuwd door samoerai, veel pekingeend, een mandarijn,
een heuse draak, papieren tijgers schrijdt de koningin

langs Chinese Muur, Verboden Stad naar 't Hemels Plein,
maar stuit daar op de geishaschaar van een oelama
die zij in z'n kimono zet, de plicht van elke paladijn.

(De kleine vent is onbekend met hemd, laat staan pyjama;
zelfs de onderbroek ontbreekt in zijn shakespeareaanse dlama.)

Beatrix als diva, als volksheld nummer één!
Kleine Li dicht voort: waar voert dit drama heen?

Beatrix als diva, als volksheld nummer één,
deelt kletskoppen rond, daarmee steelt zij de scene.
Kleine (?) Li dicht voort: waar voert dit drama heen?

Li schrijft een lideken middeleeuws fijn
voor Beatrix, maar draagt het op aan Beatrijs.
Die dankt hem: "Merci Li, dichtsterke mijn."

Dan zingt ze in 't Hollands/Chinees in een gedragen leis.
De 'l' voor haar verpletterend pogen nog puik
is daarna uit de gratie, begrijpelijkerwijs.

Beatrijs wurmt het dichtwerk in een goed te sluiten kruik;
werpt haar in zee, ook na taalschipbreuk een goed gebruik.

Dobberend op de golven over de oceaan
stevent het cachotje op de U.S. of A. aan.

Dobberend op de golven over de oceaan
onder toezien godenoog langs kusten van azuur,
stevent het cachotje op de U.S. of A. aan.

Wen Ch'ang, d'illustere God van Literatuur
op werkbezoek bij Zijn Patroon in het Paleis van Jade,
bespreekt in versvorm Li's poëtische natuur,

geïnspireerd tot een bloemrijke tirade.
's Baas' eega in de gaard, Wang-Mu Niang Niang,
knikt zachtken: "Zoet klinkt Li's lieflijke ballade."

Dus: een perzik der onsterfelijkheid voor Li van Wang.
Is dit de poedelprijs voor Beatrijs' gezang?

Ons kruikje maakt furore op mondainer schaal:
daar gaat een kannibaal met het cachotje aan de haal.

Ons kruikje maakt furore op mondainer schaal:
flaneert langs een strand, maar zijn rust is van korte duur.
Daar gaat een kannibaal met het cachotje aan de haal.

Als ware het geen gered gedicht pint dit ongeletterd creatuur,
even zelfingenomen en blasé als een ware mecenas,
Li's priegelschrift als pointillistische kunst aan de muur.

Alsof de ballade in passe-partout een objet d'art was,
toonden de in drommen komende hoofdmannen stomme bewondering
voor het paneel, waaruit hun oog niet meer dan neomodernisme las.

Nu geniet men kunst 't liefst met kleine teugen of in afzondering.
Onze carnivoor verbergt dus zijn drenkeling die naast z'n sponde hing;

onttrekt daarmee aan zijn kleihuttengemeenschap de couleur locale
weliswaar, maar bereidt ook het prille circuit een grand finale.

Onttrekt daarmee aan zijn kleihuttengemeenschap de couleur locale tussen afgezaagde schaar van afgekloven knoken en gedachtezetels weliswaar, maar bereidt ook het prille circuit een grand finale.

Hoewel sinds jaar en dag de specialist van wijdvermaarde ketels werd deze goedgehumste kok laatst afgekeurd voor dit beroep; sindsdien zint zijn uitgekookte hand op iets vermetels.

(Er dreef een kunstgebit in zijn fameuze mensensoep;
dat viel niet goed in zijn viersterrenrestaurant.
"Als 't nu 'n kunstbeen was ...", opponeerde Oep.)

Dan gebeurt het: Oeps drenkeling bestuurt zijn uitgelezen hand;
Oeps exquise oeuvre hangt weldra van wand tot wand.

Jan Lizoen, een gedreven geleerde die ongegeneerd veel presteerde,
wist niet dat men in een kraal zo eindeloos aquarelleerde.

Jan Lizoon, een gedreven geleerde die ongegeneerd veel presteerde,
even aangenaam getoucheerd als Wang-Mu Niang Niang en Wen Ch'ang,
wist niet dat men in een kraal zo eindeloos aquarelleerde.

Eerst kalm klotsend op weg naar de U.S.A., dan bij Oep in de tang;
uit de Pacific gevist, in zijn stulp snobistisch-geëxalteerd geëxposeerd,
rust Li's gedicht door kruikwanden gekerkerd déplacé in het gevang.

In 'A terrific scientific study of painting paintings' suggereert
Jan Lizoon dat mogelijk onderbewust Wang-Mu Niang Niang dada,
kleine Li classicistisch-kubisme dan wel Oep un poco rococo ambieert.

"Maar", zegt de geleerde, "hoewel ik met mijn stelling vooraan sta,
vereist de wetenschap dat ik er gedegener tegenaan ga;

hoe wordt, zij men contra of pro mijn these, deze beter onderbouwd
dan wanneer ik 't ingegraven kruikje persoonlijk heb aanschouwd?"

"Hoe wordt, zij men contra of pro mijn these, deze beter onderbouwd dan wanneer een participerend veldonderzoek wordt ondernomen, dan wanneer ik 't ingegraven kruikje persoonlijk heb aanschouwd?"

Want, had ie vernomen, in Oeps voormalige culinaire onderkomen waar men, getooid in driedelig maatkostuum met stijfgesteven boord, drommen gepensioneerde menseneters nostalgisch kan zien dromen

als bij sappige verhalen rond stamtafels d'aloude tijd weer gloort, daar gonzen smakelijke geruchten over Oeps gevangen inspiratiebron - Oep, de yup die hoge ogen én veel dollars scoort.

Jan Lizoen alias Willem Ali die vriend en vijand overwon, reist met verdraaid veel jargon onder Polynesisch kokende zon.

Te midden van een file toeristen even ondernemend als hij schuifelt ie voetje voor voetje naar Oeps museum, opgewonden zij aan zij.

Te midden van een file toeristen even ondernemend als hij
- niet te onstuimig: dat men hem niet voor Michiel Adriaenszoon houde -
schuifelt ie voetje voor voetje naar Oeps museum, opgewonden zij aan zij.

Niet zonder ambivalente gevoelens strompelt zoon (van Jan Li de oude)
alias Willem Ali (de hemel geve dat zijn naam niet verder uitdijt)
's lands connaisseur voort, wiens maag niet eerder ultrasoon bouwde.

Wie deert het dat Michelin een afkeer van kannibalen tentoonstelt
en sterren weigert aan Oeps in aanzien stijgende bistro, nu recent
een vijfsterrengeneraal er aan moest geloven, gepresenteerd als ontbijt.

Jan Lizoons ambitie is Oeps typische crypte te vinden; zodra hij die kent
de keuken te verkennen der met venkel serverende en met verve vervende vent.

Op een onbewaakt ogenblik glipt Li junior binnen in het holst van de hut.
Een spaatje diept ie op, spit dan bezeten voor het wetenschappelijk nut.

Op een onbewaakt ogenblik glipt Li junior binnen in het holst van de hut,
struikelt over afgekloven skeletten die Oep bij 't grof vuil wilde zetten.
Een spaatje diept ie op, spit dan bezeten voor het wetenschappelijk nut.

Hij maakt met Oeps studentikoze studio nu koket korte metten.
Ja, hij graaft gangen onder snelkookketels, tamtammen, onder Oeps bed,
door knekels en knoken, schedels en schonken, door afgedankte amuletten,

bij Oeps wufte gesnurk, dit geeft aan zo'n expeditie extra cachet.
Dan stuit hij op het museum onder Oeps thans doorluchtige woning
en nadert de climax van zijn gesubsidieerde mijnwerkersballet.

Een gemberpot 'Made in China' ontwaart hij te midden van deze vertoning;
er ontsnapt aan zijn lippen een juichkreet, op zijn werk de bekroning.

Maar terwijl Li junior zich gretig over zijn trouvaille wil buigen
zijn Oeps zinnen van dit "Euleka!" geen stille getuigen.

Maar terwijl Li junior zich gretig over zijn trouvaille wil buigen
en, de patriarchale schat aan zijn borst geklemd, zijn hart lucht,
zijn Oeps zinnen van dit "Euleka!" geen stille getuigen.

De door het gestommel uit zijn dommel opschrikkende kok zucht.
Li minor laat (verdraaid, daar verschijnt tóch een alias aan de keten)
de pot kletteren. Aan de scherven ontstijgt Li, de geest dezer klucht.

Oep, half wakker, probeert reflexmatig Jan Lizoon op te vreten.
Sprankelend prevelt oude Li's mond berispingen in verzen gevat,
vraagt hen de strijd op zijn schone gedicht te vergeten.

Lizoon en Oep hebben echter de smaak te pakken. Dat
wil voor Oep zeggen dat hij graag Jan Lizoon opat.

Deze, ook niet van gisteren, tracht Oep van zich af te douwen,
voelt er niets voor Oeps ingewanden van binnen te beschouwen.

Deze, ook niet van gisteren, tracht Oep van zich af te douwen,
hapt in Oeps sappige billen eer hij hun baas in een houdgreep kan slaan,
voelt er niets voor Oeps ingewanden van binnen te beschouwen

ofschoon zijn maag luid protesteert, vervaarlijk rommelt als een vulkaan.
Oep, toch niet voor kleintjes vervaard, komt gedwongen tot bedaren.
"n Puzzel", piekert de maestro, "zo'n gast mag mijn maag niet ontgaan.

Laat ons daarom een knock-out simuleren om dit vakwerk te klaren."
Zal zijn doelwit bijten? Jan Lizoen, wis geen zoon van Jan Salie,
ruikt zijn kans Li's kunstwerk en zichzelf voor het nageslacht te bewaren,

want niet voor niets heet, met de erudiete reputatie à la oom Mohammed Ali,
hij Li minor alias Willem Ali, voor intimi William, zoon van va Li.

Voorzichtig buigt hij zich over Li seniors meditatief gedicht,
wordt door de geest dezer klucht over, ja wáárover ingelicht?

Voorzichtig buigt hij zich over Li seniors meditatief gedicht,
poogt hij te lezen bij schamel licht als met Argus' ogen,
wordt door de geest dezer klucht over, ja wáárover ingelicht?

Senior denkt snel, wenst Oeps geniepige strategie niet te gedogen.
Bij krenge niet despererend als onder krijgstucht
merkt hij bedenkelijke trekken op bij Oep. Verlichte psychologen

noemen Oeps pose pseudo-cataleptisch; gastronomen uit spilzucht
instinctieve abstinentie op 'n appetijtverschijnsel anticiperend,
gepretendeerde desintegratie bij geacteerd indifferentisme voor braadlucht.

"Zeg oen, onderscheid jij mijn en dijn wel?", vraagt Li belerend.
"Was sich liebt neckt sich", spreekt die bezwerend.

Perplex zien we Li senior met de mond vol tanden staan, onverguld
en het zijn nog wel zijn eigen, niet die uit de schemerige knokenbult.

Perplex zien we Li senior met de mond vol tanden staan, onverguld.
Ook z'n kiezen fonkelen ongelijk de morgenstond, eerder als volle maan,
en het zijn nog wel zijn eigen, niet die uit de schemerige knokenbult.

Li junior leest geboeid en zichtbaar aangedaan
Li's liefdesdicht (voor Beatrix? voor Beatrijs?),
pinkt vlug een traanske weg spontaan

en zucht: "Wier bestemming gold dees eedle wijs
met zulk 'n subtiele zin, zowel erotisch als platonisch?
Zelfs een stenen vrouwenhart ontdooit als ijs

bij zo'n poëem." Meent Li het min of meer ironisch
terwijl Oep blij begint te grijnzen, bijkans demonisch?

't Is met één oog dat Oep zijn maaltijd observeert.
Let op hoe deze rasartiest zich weldra presenteert.

't Is met één oog dat Oep zijn maaltijd observeert.
Niet ziet, verdiept in de literaire stof, Li naar Oep.
Let op hoe deze rasartiest zich weldra presenteert.

Als dat zo heten mag. Oep nadert bedacht op de prooi de troep:
beenderen, schedels, van vroegere meeneemchinezen het restant.
Oep, op Aziatisch dieet, onderscheidt zijn eetwaar in de groep.

Met zijn kaken wijd opengesperd duikt Oep naar zijn proviand.
Dit draait zich om en, uit instinct tot wonderdaden in staat,
werpt afwerend het gedicht in Oeps mond, springt zelf aan de kant.

Oeps onstuitbare uitval heeft een onverwacht resultaat
daar het Oep om vers voedsel, niet om verse verzen gaat.

In de reactie is het dichtwerk ongewild door hem verzwolgen.
Geen manier om poëzie op te nemen, want wat zijn de gevolgen?

In de reactie is het dichtwerk ongewild door hem verzwolgen,
door Oep die kunst graag inspecteert van buiten en van binnen.
Geen manier om poëzie op te nemen, want wat zijn de gevolgen?

Li junior, zijn schat ontsnapt, is bijkans buiten zinnen:
Oeps maag waar nú d'ontknoping van zijn stamboom lacht.
Li jammert: "Wat moet ik met dit veldobject beginnen?"

Oep pareert: "De gastvrijheid van mijn maag die u zo zeer verzacht
bestaat uit gratis onderdak, drie lucullusmalen elke dag,
gebruik van mijne zinnen. Een zot die dit veracht.

Kortom, een welkom thuis met inspraak in mijn artistiek gedrag,
met boeiende excursies, da's toch geen hard gelag."

Li beschaamd: "Laat ik 't beschouwen vanuit principiële hoek:
waar ligt de limiet van participierend veldonderzoek?"

Li beschaamd: "Laat ik 't beschouwen vanuit principiële hoek
en citeer mij daarom als deed ge 't een grensverlegger:
waar ligt de limiet van participierend veldonderzoek?"

Hoewel ik vooruitziend op mijn succes met moeite mijn erfenis
verzeg, er blijft een kans dat u uw scientist wat vreemd ziet opgedist,
niet door Oep gegeten maar voorgezet aan bijvoorbeeld een oomzegger.

Laat me verhoeden als cadeau te verdwijnen. Moeilijk is 't.
Je hebt talent nodig om Oeps maag slinks te betreden:
durf der speleoloog, verbeelding der poëet, sluwheid der jurist.

Het valt niet mee de gunsten te peilen van kannibalen aan familieleden.
Licht zijn die in plaats van met een kopje thee met mijn kopje tevreden."

Li mijmert voort. Zelden zagen wij een pièce de résistance
zijn naam zo'n eer aandoen als onze Li, chevalier de bonne chance.

Li mijmert voort. Zelden zagen wij een pièce de résistance
zo rauw zich aangediend in Oeps cuisine annex galerij,
zijn naam zo'n eer aandoen als onze Li, chevalier de bonne chance.

Want lezers opgelet, hoort wat Li tout à coup presteerde. Hij
duikt als coupe de Li in Oeps ontsloten mond.
Die slikt: "n Scharrelgast als borrelnoot? Een delicate lekkernij."

De placebo daalt door Oeps slokdarm kerngezond
omdat ie blij verrast hem niet doormidden kon bijten,
voelt in Oeps maag vaste grond.

Li kijkt vastberaden rond: "Laat ons zoeken naar pikante feiten
die voor de inning der Nobelprijs kunnen pleiten."

In Oeps lichaam vindt Li's loopbaan voorlopig haar bekroning.
Li lacht: "Oep was niet oneerlijk, de klant is waarlijk koning."

In Oeps lichaam vindt Li's loopbaan voorlopig haar bekroning.
Li exploreert, ziet het dichtwerk tussen andere folianten.
Li lacht: "Oep was niet oneerlijk, de klant is waarlijk koning."

Hij voelt zich als Nemo in Nautilus' bieb wachtend op passanten
die belang stellen in zijn onzinkbare Sing-Sing,
op van huis vertrokken avonturiers en Mercurius' gezanten.

Li vindt het zuur maar geniet in de besloten kring.
Onder handbereik ligt hier voor bibliofielen een eldorado.
Alleen een querulant vindt de airconditioning gering.

In een catalogus treft Li steekwoorden aan: go-spelers à la gado gado,
één vijfsterrengeneraal garni, mimespelers met sauce mikado.

In de appendix tot zijn schrik: fantasie van de kok aan het spit,
met als tussendoortje cocktail Li en banana split.

In de appendix tot zijn schrik: fantasie van de kok aan het spit,
ja! een schare hapklare bistrotouristen
met als tussendoortje cocktail Li en banana split.

Want waar legio lezers ongetwijfeld smachtend naar visten:
Oep levert maatwerk af, hij draait er zijn hand niet voor om -
gefileerd, geflambeerd, hij kent myriaden culinaire lagen en listen.

In kwantiteit heeft hij meer weg van Dik Trom:
scheepsladingen vakantiegangers die naar zijn museum zwalken
(hoort hoe hij op de maatschappelijke ladder klom)

weet hij gesmeerd in kookpotten te verschalken.
Talloos zijn de streepjes op zijn hanenbalken.

Oep is een volleerd meester in menig manoeuvre.
Aldus plaveide Oep het pad naar zijn chef-d'oeuvre.

Oep is een volleerd meester in menig manoeuvre,
is voor loodswerk en marineren niet te beroerd.
Aldus plaveide Oep het pad naar zijn chef-d'oeuvre.

Uit de verslagen blijkt dat hij goed heeft geboerd.
Wat wil je: hij deed zich te goed aan een paard
na een charge, met overleg en hongerig uitgevoerd.

Verder bleef van dit voorval een taai zadel bewaard.
De berijder van het beest bleek een Amerikaan,
de rest van de notities biedt hoofd noch staart.

Of het moet op Uncle Sam's son z'n kreet slaan:
"Where's my horse Samson!" Hoe 's 't Oep vergaan?

Door zijn improvisatietalent uit dit dilemma gered
heeft hij hem een hors-d'oeuvre voorgezet.

Door zijn improvisatietalent uit dit dilemma gered
(men houde hem voor een Heer Bommel noch een Dagobert Duck)
heeft hij hem een hors-d'oeuvre voorgezet.

Oep nam de cowboy - en Samson opnieuw - tuk.
Als roulade spéciale, fantasie du chef de cuisine,
beproefde Uncle Sams span in Oeps maag zijn geluk.

Als voetnoot bij gemarineerde mariniers van Yankee-origine
vond dit duo eervolle vermelding in Oeps culinaire journaal,
boven stampot uit oliesjeiks en magnaten in benzine.

Terwijl Li zich installeert als 's amfitryons commensaal
voelt Oep zich onwel, zijn gezicht ziet ongezond vaal.

Li junior blijkt rauw niet lichtjes te verteren.
Koortsachtig poogt Oep toevallen te weren.

Li junior blijkt rauw niet lichtjes te verteren.
Oep hoest, moet er beroerd genoeg voor boeten.
Koortsachtig poogt Oep toevallen te weren.

Doet dit onder boegeroep om Li's literaire wroeten.
Normaal is spijsvertering een kwestie van tijd
maar dan zal de spijs zich als spijs gedragen moeten.

"Dit is zware kost", hikt Oep die op zijn tanden bijt,
"dit was te veel." Ook Li acht de hem geboden kost te zwaar,
ziend in een werk hoe men moorkoppen bereidt

of politici-poulet naar keuze heel of half gaar.
Ook drie-uit-Japan-in-de-pan vindt hij daar.

Li raakt ingewerkt in mixed pickles en toet.
Oep wil Li wel lozen maar overlegt nog hoe het moet.

Li raakt ingewerkt in mixed pickles en toet,
van haremsoufflé tot huzarensla-in-het-gelid.
Oep wil Li wel lozen maar overlegt nog hoe het moet.

"Want", sputtert Oep, "met die boekenwurm voel ik mij verre van fit.
Laat ik bij mijn medicijnman aankloppen, die weet van geen kwaad,
al is zijn honorarium schrikbarend: per consult één kunstgebit,

ja met gouden kiezen van liefst achttien karaat."
Kreunend probeert Oep Gnoep met zijn komst te verblijden
al is het reeds laat.

Gnoep poogt in menige -logie zijn stokpaard te berijden,
is de gedreven bestrijder van legio vormen van lijden.

Grommend laat Gnoep niet lang op zich wachten,
luistert hoofdschuddend naar Oeps alarmerende klachten.

Grommend laat Gnoep niet lang op zich wachten,
trekt een tronie, handelsmerk van zijn beroep,
luistert hoofdschuddend naar Oeps alarmerende klachten.

In Burundi wist Gnoep ooit gnuivend een groep
Zoeloes te ontdoen van een fnuikend symptoom,
toen een stoere koehoeder van verfoeilijke kroep.

Hij genas voorts een gladharige tekkel van glaucoom,
offerde aan Freud waarop hij door middel van narcose
een psychotisch paard verlost van een hippodroom.

Oep en Gnoep vormen een wonderlijke symbiose:
de patiënt blijkt afhankelijk van de diagnose.

Normaal gesproken is dit natuurlijk omgekeerd.
Maar wat heet normaal. Gnoep heeft zijn handwerk geleerd.

Normaal gesproken is dit natuurlijk omgekeerd.
Leest u maar na, bijvoorbeeld in de 'Dokter thuis'.
Maar wat heet normaal. Gnoep heeft zijn handwerk geleerd.

Gnoep is een handige jongen, hangt niet vaak aan de buis,
bestrijdt kwalen al kost het patiënten hun leven,
vergaart gouden gebitten in kluis na kluis.

In elke kannibalenkraal ('t is niet overdreven)
weet hij zich in leven te houden, belandt niet in de pot,
door intrigerende diagnoses te geven.

Via een stethoscoop beluistert hij Li on the spot -
Li op zoek naar zijn afkomst, naar merkwaardige plot.

Li legt z'n oor tegen Oeps abdomen: hoort Gnoep luisteren.
Wat wisselen zij uit? Wat beduidt dit buikfluisteren?

Li legt z'n oor tegen Oeps abdomen: hoort Gnoep luisteren.
Wat, beide realiteiten zien elkaar als een illusie.
Wat wisselen zij uit? Wat beduidt dit buikfluisteren?

Gnoep palpeert en komt tot de alternatieve conclusie:
hier is iemand zwanger van een Siamese poët -
doch had in zijn oordeel vaker overdreven fiducia.

Mag zijn onderzoek iets meer concreet,
wordt er een scanner bijgehaald?
Maar nee, aan Gnoep is aspirine zelfs niet besteed.

Li door zijn avonturen fenomenologisch gestaald
heeft onbewogen het gebonk als acht bij Richter ingeschaald.

Een verklaring voor het dreunen heeft hij niet.
Is het een aardbeving, burenruzie, dynamiet?

Een verklaring voor het dreunen heeft hij niet.
Dit kan Li maar matig bekoren.
Is het een aardbeving, burenruzie, dynamiet?

Deinst terug: Oeps maag bolt ontstellend naar voren.
Vlug duwt Li de wand in de juiste stand,
glimlacht tevreden: "Zo, die staat naar behoren."

Van de weeromstuit kaatst Gnoep plat op het zand,
voelt zich pijnlijk bij de bereisde neus genomen.
Ontzet staat ie op en spreekt aangebrand:

"Dat juist mij dit moest overkomen.
Kom, wij mogen thans niet langer schromen."

Schrijft een verwijsbrief: "Zo zit de steel to the fork.
Neem het eerste tuig naar mijn collega in New York."

Schrijft een verwijsbrief: "Zo zit de steel to the fork.
R.A. Pid, M.Sc. - Matter of Seconds. Spoed je naar hem, Oep.
Neem het eerste tuig naar mijn collega in New York.

Sta eerst bij het ziekenfonds op de stoep."
Oep doet dit, hoedt zijn goed tegen diefstal en bries
bij Smith, Smith, Smith & Sons bekend om hun roep.

Als reisliteratuur draagt hij in zijn krokodillenleren valies
'De laatste der Mohikanen' (raad wie die anderen at)
en een boek over tafelmanieren, bestek en servies.

Oep stuift naar de Big Apple over het nat,
een anachronisme bezoekt Amerika's grote stad.

Het vrijheidsbeeld steekt ook de andere arm op, om genade
als Oep zijn schoener kundig afmeert aan Manhattans kade.

Het vrijheidsbeeld steekt ook de andere arm op, om genade
(Oeps faam overtreft die van King Kong, is niet van de lucht)
als Oep zijn schoener kundig afmeert aan Manhattans kade,

kenners nog kibbelen over Oeps route met deze aankomst als vrucht.
Li als verstekeling ging ereis danig voor zitten,
schreef pittige pillen tijdens Oeps miraculeuze vlucht,

heeft grondig in Oeps bieb staan te spitten
evenals in het foliant met zijn vaders meditatieve gedicht,
heeft zijn tijd niet liggen te verpitten.

En weet u nog hoe Beatrijs' kruik eens het anker had gelicht
met Li's gedicht, bestemming Amerika? U zij hierdoor gesticht.

Oep is via metro en taxi naar Fifth Avenue gesneld,
heeft zich bij Gnoeps collega luidkeels aangemeld.

Oep is via metro en taxi naar Fifth Avenue gesneld.
De cabman werd bij zijn aanblik lichtelijk onwel. Ook hij
heeft zich bij Gnoeps collega luidkeels aangemeld.

Doch scharen wij ons weer aan Oep z'n zij.
Dokter Pid opererend in en voor alle standen
verknevelt, sorry verkneukelt zich bij dit karwei.

In het bezit van kennis claimende bullen uit alle landen
loopt hij Oeps ziekten na: had ie ooit rode hond?
"At wel, had niet", wauwelt Oep en begint te watertanden.

Of hij wel eens Oost-Indisch geheugenverlies ondervond.
"Nou u het zegt, ja! Nadat ik een politicus verslond."

Deze onzin doet Pids inzicht naar een minimum slinken,
doet Oep Pid vreemd in de oren klinken.

Deze onzin doet Pids inzicht naar een minimum slinken:

"De bof? Nou en of, laatst met dat kabinet in de pan ...",
doet Oep Pid vreemd in de oren klinken.

"Nonsense", zucht Pid. "No nonsense", corrigeert Oep in de ban.
Hij voelt zich gevlaid dat ie die kneep met een kenner mag delen,
van zijn schotel fors afslankende dames gegarneerd met veel man,

maar wikt dan dat hij hier kwam om te helen
en voor 's postduifs gerief. Overhandigt derhalve Gnoeps brief.
Pid zet z'n lorgnet op, leest geboeid over wilde tonelen

en de aanleiding voor Gnoeps halsbrekende initiatief.
Verbleekt springt ie op en spreekt ontzet: "O hoe naïef!"

Rap piept dokter R.A. Pid zusters in hun toiletten,
maakt met de bezwaren gedecideerd korte metten.

Rap piept dokter R.A. Pid zusters in hun toiletten,
maakt aan dienstroosters nolens volens geen woorden vuil,
maakt met de bezwaren gedecideerd korte metten.

"Wie de wetenschap wil dienen knappe hier geen uil.
Wie geen Pasteur, Nightingale of Curie wil zijn
die valle zich, maar dan elders, een buil."

Laat Pid goed gokken met zijn gebulderde venijn.
Amerikanen achten zich Number One, de beste in 't algemeen.
Pids strijdijver en gekrijt blijken een medicijn

tegen het doelloos dommelen van de zusters van Zaal Een.
Esculapius schaakt ze en zendt Morpheus verweesd heen.

Met de sirene (nee, niet die vrouw) luidkeels op het dak
brengt Pids ploeg Oep naar het chirurgische vak.

Met de sirene (nee, niet die vrouw) luidkeels op het dak
- 't is geen fabel uit de mouw de La Fontaine -
brengt Pids ploeg Oep naar het chirurgische vak.

Stelt u 't zich voor, de afloop van deze bloedstollende scène
want tot Oeps spoedoperatie wordt ons de toegang misgund.
Is dit geen anticlimax? Pid lijkt geen vent zonder gêne.

Li junior, altijd in voor enig gestunt,
heeft zich vrijwel uit het raadsel rond zijn stamboom bevrijd,
maar zet achter zijn studie voorlopig een punt ...

Verheugd vinden wij Oep terug, liefdevol in een bedje gevlijd,
bij een nakende zuster met Li op de arm, geoffreerd als ontbijt?

Stralend lacht zij: "Hello Oop, congratulations, my name is Joy.
Well done, sister. It's a son, it's a really pretty big boy."

Stralend lacht zij: "Hello Oop, congratulations, my name is Joy."
Oep plays it cool, een wonder met zo'n schoonheid in 't zicht:
"Well done, sister. It's a son, it's a really pretty big boy!"

Met een Chinese-keizersnee bracht Pid Li aan 't licht.
Over de honderd pond zijnd bezorgt Li Pid spit.
Dat heb je d'r van als je een kind haalt van gewicht.

Pid, kreunend ondersteund, zoekt een gemakkelijke zit.
Oep op apegapen uit de dokter zijn dank.
"Darn good job doc, thanks for delivering Bil-Li my Kid."

"I will yet deliver some other bill", mompelt Pid mank,
gemeende dank is in 't gemeen niet inwisselbaar bij de bank.

Het gezelschap draait zich om daar de zuster bescheiden kucht,
die onder Bil-Li's, Oep juniors, gewicht zucht.

Het gezelschap draait zich om daar de zuster bescheiden kucht:
"De zuigeling wil vlug terug naar z'n wiegje"
en onder Bil-Li's, Oep juniors, gewicht zucht:

"Graag geef ik hem z'n flesje bij een muziekje van Griegje."
Dokter Pid maakt evenmin als Li geen professioneel misbaar.
Neuriënd heupwiegt Joy heen, lichtvoetig gelijk een Spaans vliegje.

Pid troost Oep: "Voor moeder en zoon lijkt het acute gevaar
bezworen weliswaar, wat niet inhoudt dat ik mijn zorg versaag.
Wellicht behaag ik u met een hamburger of een broodje tartaar

of fulmineert uw gestel tegen zo'n lekkernij in de maag?"
Oep knort verguld: "Aan dit duo waag ik mij graag."

Oep junior kirt aan kokette boezems geprangd:
"Hier kan geen playboy aan tippen, dit heb ik immer verlangd."

Oep junior kirt aan kokette boezems geprangd
(de lastig te corrumperen poëet heeft nu aan alles lak):
"Hier kan geen playboy aan tippen, dit heb ik immer verlangd."

Allen staan versteld in de kliniek. Li fysiek nog zwak
beklimt de toonladder met treden tegelijk als een alpinist,
maar een onervaren: maakt een smak ... en houdt zijn gemak.

Zo goed gebekt als Li-tje zijn liedjes zong als ventriloquist,
in Oep zijn métier uitoefenend voor een vertering,
voelt hij zich in de openbaarheid kwelend als maniërist.

Hoor het door Li ingezette gekrijs: Polyhymnia ondergaat ontoring.
Meer dan een mariage de raison zit er niet in hun verkering.

Li legt Joy, tweeledig uitlegbaar, in zijn bedje. Een telegram
meldt Gnoep de baring - with much ado, met veel tamtam.

Li legt Joy, tweeledig uitlegbaar, in zijn bedje. Een telegram
lichtvoetig afstanden dichtend van couplet tot couplet
meldt Gnoep de baring - with much ado, met veel tamtam.

Gnoep, een geobsedeerd minnaar van Pids lichtzinnig sonnet,
slaakt opgewekt een lamentabele jeremiade
die tafelende kannibalen en zijn nachtmerrie ontzet.

Concorde-stewardessen bruuskeert hij met zijn verheven tirade,
slaat de Niagara met stomheid met zijn spraakwaterval.
Het vrijheidsbeeld slaat verbleekt de machtige stentor gade

maar in Wallstreet steekt de spreker waarlijk van wal.
Uncle Sams passanten staan onmiddellijk achter hem, pal.

Oep kan dokter Pid wel levend villen.
De wolkenkrabber staat op zijn grondvesten te trillen.

Oep kan dokter Pid wel levend villen,
voert boosheid aan om honger te maskeren.
De wolkenkrabber staat op zijn grondvesten te trillen.

Oep steekt een Peter Stuyvesant op om te kalmeren.
Niet beschikkend over diens gebraden of gerookte origineel
compenseert hij zijn frustratie door extra te inhaleren.

Deze maaltijd in effigie sterkt Oeps geschade moreel
die zijn postnarcotische depressie verdringt.
Hij maakt zich op te vluchten back on his trail

als hij een ironisch glimlachje met moeite bedwingt
en toeristisch U.S.A. zijn zwanenzang zingt.

Alleen hij kent de ins and outs van Bil-Li's verschijnen.
Tijd om met stille trom te verdwijnen.

Alleen hij kent de ins and outs van Bil-Li's verschijnen
terwijl Li aan de tand gevoeld wordt door persmuskiet Piet.
Tijd om met stille trom te verdwijnen?

UPI-Piet die nooit zijn bronnen verried
kwam op het spoor van een reuzesensatie
toen hij op Gnoep, "that good old hippy" stiet.

Bij 't wiegje is hij getuige van Li's premature prestatie
als de playboy zich "Madre mia, bambina!" laat ontvallen;
tuurt verbluft over de rand: is dit opera of declamatie?

Ontwaart ook verrukt Joy - geen Venus uit Milo's hallen.
"O sole mio", hoort hij haar fijn schallen.

Li rukt het gordijn dicht, lag altijd dwars met paparazzi.
Piet trekt zich terug, wars van papagalli in zulke palazzi.

Li rukt het gordijn dicht, lag altijd dwars met paparazzi.
Wat koopt hij voor zijn verschijnen in een krantenrubriek.
Piet trekt zich terug, wars van papagalli in zulke palazzi.

Piet dient Li van niet te genieten repliek
als hij als betoverd zich omwendt naar het ledikant
en Li's klankaanbod overbiedt, hangend aan het schommelmechaniek.

Met moeite rukt Joy Piet los van de rand.
Aan zijn nog witte knokkels sleept zij hem binnenboord,
meegesleept als hij is door Li, Caruso's pendant.

Piet is, zoveel is duidelijk, niet in de wieg gesmoord.
Maakt kenbaar dat hij bij het gilde der razende reporters hoort.

Het personeel raamt de schade aan trommelvliezen en ramen.
Zelden bracht een zangtrio zoveel tussentonen te zamen.

Het personeel raamt de schade aan trommelvliezen en ramen
terwijl Gnoep zich een weg baant naar Pids gespierde kliniek.
Zelden bracht een zangkwartet zoveel tussentonen te zamen.

Discreet verstomt Gnoeps kritiek
als hij oor in oor staat met de Siamese tweeling,
gecharmeerd door Joy aangedaan bast: "De baker is sjiek

maar haar speling rijp voor de bedeling."
Schoorvoetend treedt dokter R.A. Pid - dus snel - naderbij,
hij viel ten prooi ... nee, niet aan verveling,

schiet schichtig met zijn collega opzij
als die hem uithoort: "Zeg, welk ei beteugelt deze negorij?"

"Ja, welk ei beteugelt deze negorij, wenst u te weten",
zucht Pid ongerust, "niet een van Esculapius' profeten."

"Ja, welk ei beteugelt deze negorij, wenst u te weten",
kaatst Pid retorisch terug, hét middel om tijd te winnen.
"Akkoord", zucht Pid opgelucht, "niet een van Esculapius' profeten."

Opgelucht, want in zijn explicatie wordt hij tijdig gestoord
als Piet debarkeert en zijn 'betrouwbare bron' dempen wil.
Gnoep heeft Piets roep om hot items te goed verhoord.

"Dit is geen nieuws meer", mort Piet, "dit lijkt op overkill."
Gnoep verdedigt zich, die de stormloop als z'n risque de métier ziet.
De reporter retireert, pruttelt più piano nu, slikt de bittere pil.

"Hier kom ik met sluw overleg verder", ziet onze muskiet
met de Pulitzer Prize (of meer problemen) in het verschiet.

Het vraatzuchtige milieu brengt ieder van zijn à propos
en dit alles aangericht door Oep, étrange oiseau.

Het vraatzuchtige milieu brengt ieder van zijn à propos
inclusief luierende baby's die woest elegieën scanderen,
en dit alles aangericht door Oep, étrange oiseau.

Oep (weet u 't nog?) wilde 'm in 't geniep smeren
maar werd onverwacht van dit laffe plan afgebracht
toen hij zich door de keerzang liet keren.

Hij keurt kookpotten in kraamkeukens (heel verdacht),
inspecteert gnuivend ingrediënten en kruiden.
Is het soms kinderpannenkoek waar hij naar smacht?

Maar hoe wij dit sluike gedrag ook dienen te duiden,
onze aandacht gaat overstag voor nieuwe geluiden.

Piet heeft Li weten te paaïen voor een diepte-interview.
"Op mijn erewoord! Heus, entre nous, snappez vous?"

Piet heeft Li weten te paaïen voor een diepte-interview.
Als een gehaaïd manipulator brengt hij het:
"Op mijn erewoord! Heus, entre nous, snappez vous?"

'Divide et impera': de klassieken. Met een meesterzet
deden zij hun gezegelde hand het weerbarstige volk regeren,
brachten het door hen sluw ontwrichte gebied in een net,

riepen de goden aan, trachtend de machinaties te imiteren
die zichtbaar waren aan het hemelse hof, est id
de Olympus: broedplaats, school voor machiavelleren.

Hier past dit zalig panacee, beste Piet.
Gooi twistappels en initieer het gambiet.

Piet fezelt: "Als ik het panel zorgvuldig samenstel
garandeer ik het kijkersvolk een lekkere rel."

Piet fezelt: "Als ik het panel zorgvuldig samenstel
uit babokkige criticasters en loslippige meiden
garandeer ik het kijkersvolk een lekkere rel.

Bovendien, wie zal mij dit ei niet willen benijden:
de kijkcijfers omhoog, de recensies niet van de lucht,
mijn toekomst gebeiteld (dit alleen voor ingewijden)."

Wordt Li de dupe van 's schouwers sensatiezucht,
wordt onze held door verheven motieven gedreven?
Aanschouw aldus Li's positie in vogelvlucht.

Wij zullen weldra wat beleven.
De klok tikt nieuwsgierig naar zeven.

Camera's en microfoons staan flitsend opgesteld.
Luistert: u kunt horen vallen een ... speld.

Camera's en microfoons staan flitsend opgesteld,
elk membraan van het elektronisch heir
luistert: u kunt horen vallen een ... spéld.

Met priemende spotjes is men druk in de weer.
Het decor uitgestippeld in petieterige notatie
zet men achter het forumtafeltje neer.

Li treft het met zijn infantiel geschminkte facie
zoals Napoleon in Waterloo het met zijn Waterloo
of een buiskind in vitro met zijn fertilisatie.

Wat de uitzending betreft staan we in dubio.
Een voortijdige interpretatie geeft te veel risico.

Lukt het Li te breken door het opgelegde patina,
is hij opgewassen tegen de streken van de media?

Lukt het Li te breken door het opgelegde patina,
pareren zijn kwinkslagen Piets jeux de mots?
Is hij opgewassen tegen de streken van de media

of steelt ie in his uppie een onemanshow?
De omroepster gniffelt schalks bij u thuis:
"Lo, live is this interview with your gigolo,

vandaag geen blikwerk op uw beeldige buis."
Mompelend frunnikt Marilyn aan haar make-up,
fadet vrolijk uw kast uit, olijk en struis.

"k Geef toe dat ik over uw open vraag dub",
dubt Li in close-up, "ofschoon ik loer op de Nobelcup.

Leest u maar na in mijn veel geciteerde werk
uitgegeven bij Tjerk de Klerk uit Lekkerkerk."

"Leest u maar na in mijn veel geciteerde werk
- de ingebonden versie leest u geboeid -
uitgegeven bij Tjerk de Klerk uit Lekkerkerk

die anders dan Kirk the Jerk zich niet bemoeit
met politiek, zoals Clark the Aardvark dorst,
de tycoon die al naar de wind loeit loeit.

U leidt wel af: ik koesterde adders aan mijn borst
van het soort door Cleopatra nog te verstoten
en met groter killvermogen dan een strenge vorst."

Bij de regie wordt druk van kleur verschoten
door de openhartige woordenstroom door Li vergoten.

Die keuvelt voort en vergeet de kijkende miljoenen.
De uitzending uitzitten wordt iets voor de koenen.

Die keuvelt voort en vergeet de kijkende miljoenen,
nagelt Piet en zijn panel aan hun bureau.
De uitzending uitzitten wordt iets voor de koenen.

Hoewel, met floosies swinging quick quick slow?
"Hoe kan ik verhelen dat ik hem keurig wil kelen",
pruilt onze 'Li jumeau' à gogo,

"voor geen prijs laat ik die melkmuil de show stelen
want ik speel toch een thuiswedstrijd op het scherm?
Geen windeieren legt de afbraak van luchtkastelen."

Piet grinnikt gnokkend naar de camera, blikt ferm
wanneer Li zich verslikt in een krachtige term.

"Eh, uw stamboom ...", prikt Piet pseudo-coulant.
"Een raadsel, niet?", knipoogt monsieur au courant.

"Eh, uw stamboom ...", prikt Piet pseudo-coulant
en geeft Oeps genealogie subtiele deuken.
"Een raadsel, niet?", knipoogt monsieur au courant.

"Enig ma", balkt thuis een pantoffelheld naar de keuken,
"die gozers gaan vast in de clinch.
Se sitte nou al verbaal op mekaar in te beuke."

De scriptgirl bladert nerveus door haar klapper. Inch na inch
zoeken door het minutieuze draaiboek haar lange vingers.
Niets treft zij aan over dispuut, polemieek of lynch.

Het is tijd voor pauze, pils en bij chocolaatjes van Ringers ...
(ach, ik wilde rijmen met méézingers, fout is ook meezíngers).

Roep de noodtoestand uit, zorg voor storing, anything!
Scheep een adempauze, verknip de ampex, blokkeer de uitzending!

Roep de noodtoestand uit, zorg voor storing, anything,
presenteer cheesecake aan Fred Emmer, wurg een keelchirurg,
schep een adempauze, verknip de ampex, blokkeer de uitzending,

wip een staatshoofd of signaleer een spookrijder in Luxemburg!
"t Is dat ik node mijn malle kijkers bedrieg",
monkelt Li gelijk een geboren dramaturg,

"want hoe salonfähig lag ik niet in, haha, de wieg.
Ja, van nature kruip ik vlot uit mijn schulp.
Ach, een wonderwiegeling an sich heeft iets van een eendagsvlieg.

En met wiens hulp brouwde ik in mijn stulp
exclusief leesvoer voor kenners - geen stuiversromans of pulp?"

Woedende moeders hoort men vloekend door zalen rondvliegen.
Sussende zusters rammelen ratelend bij doe-het-zelfwiegen.

Woedende moeders hoort men vloekend door zalen rondvliegen
als het onthutsende lawaai Hefaistos' haamren in de schâuw stelt.
Sussende zusters rammelen ratelend bij doe-het-zelfwiegen

daar een ma, er van alles uitkramend bij de kraamkamer, vertelt:
"Door hun aanslag op mijn pH hebben die amok makende journalist
en die potsenmaker me bijna gevelde.

En Dr Pid moet denken om zijn faam als internist.
Als hij liever cameralui op zaal ziet dan barende specimina
kan hij als kiespijn worden gemist."

De dokter vreest heimelijk een besmettelijke klotsica
maar door Oep en Piet te desavoueren mijdt hij die schâa.

Met de massale vermaningen der mamma's wil ie niet gokken,
hij ziet zich liever achtervolgd door coyotes en streptokokken.

Met de massale vermaningen der mamma's wil ie niet gokken.
In hun woordenkraam onderscheidt hij kop noch romp.
Hij ziet zich liever achtervolgd door coyotes en streptokokken,

ja! door spitsvondiger Tantaluskwellingen uit Pandora's klomp
dan door ka's, kenaus, virago's, hellevegen, dragonders,
sissend over muizenissen kissebissend met aplomb,

met haar op de tanden, die dekselse donders!
Heus geen misogyn kniesoor ontgaat hem de toekomstmuziek
in 't loslippig geraaskal van twee- (of meer) honderdponders.

"Dit spotje met die spruit", jammert Pid hun ten repliek,
"is pas wonderolie voor mijn nering. Je reinste salamtactiek."

Wordt Pids klaagzang gehoord door een deus ex machina?
Verstomt de kakofonie? Haast u, op naar de volgende pagina.

Wordt Pids klaagzang gehoord door een deus ex machina?
Niet veel goeds beloven zijn sputterende gutturalen.
Verstomt de kakofonie? Haast u, op naar de volgende alinea.

Een internist dwaalt glazig kijkend door de zalen.
Een kannibaal (een ingénue nincompoop, wordt gefluisterd)
vormt het tweede ingrediënt der ingelaste journalen.

Ademloos zitten de States aan de buis gekluisterd
met Oep op teevee, gelardeerd door reclame voor pie en gin.
De status der prime timers is ontluisterd.

Maar ademloos is niet een alerte wraakgodin.
Zij luidt met het gewenste euvel de etherstilte in.

De floorgirl, factotum der zuilen, verschut in beeld gestaan,
biedt door een ruk aan de kabel de viewer storing aan.

De floorgirl, factotum der zuilen, verschut in beeld gestaan,
met haar campari een benevelende radiolarie,
biedt door een ruk aan de kabel Wrestlemania aan.

Wa's dat! Wil deze Mata Hari soms met Li op safari,
valt zij op prille genieën met een surplus aan IQ,
helpt zij met stille bombarie Pid uit de penarie?

Pid ruikt z'n kans: "Rien ne va plus in de revue,
tijd voor mijn Wapen in het heetst van de strijd.
Welnu, saluut aan het uur U."

Bekokstoofd bij het avondmaal, de lunch of het ontbijt
belieft Pid als uitsmijter geen mosterd na borreltijd.

Want daar verschijnt opnieuw die lady op de riks.
U ziet het goed: sta op! Voor Lady Di? Nee, Beatrix!

Want daar verschijnt opnieuw die lady op de riks;
't noblesse oblige is niet voor niets geschapen.
U ziet het goed, sta op! Voor Lady Di? Nee, Beatrix!

"Obliged to you", prevelt Pid en huldigt dit wapen.
Noblesse wordt hier in kapitalen geschreven
zoals meer onder koningen, vorstinnen en papen.

De studio is van elektronica vergeven.
Van de Big Apple, Windy City tot New Orleans
is de storing door een reservetape verdreven.

"Hey ma, ain't that one of those queens?
I'll be darned if I know what that means!"

De buiskluivers zijn zowel verbaasd als malcontent,
Oeps optreden was hen net aangenaam vehement.

De buiskluivers zijn zowel verbaasd als malcontent
over dit missy op missie dat haar gemoed lucht.
Oeps optreden was hen net aangenaam vehement,

meer dan causerieën over de geest dezer klucht.
De link, miss? Hup, een flashback naar oude archieven:
Beatrix' toertje door China bleef niet zonder vrucht.

Li senior wist Wang-Mu Niang Niang te gerieven,
werd beloond met onsterfelijkheid wat Lilief kan beamen,
inspireerde tot Oeps opmars als meester der naïeven,

leidde tot Li juniors en Oeps gebeitelde namen,
bracht dit duo op intieme wijze te zamen.

Waar blijft de clou, is dit geen thriller?
Of is 't een B-giller van onze albediller?

Waar blijft de clou, is dit geen thriller?
Is de spanning illusoir
of is 't een B-giller van onze albediller?

Oeps doeken geven op Li seniors oeuvre een curieus commentaar,
hun code bleef bij gebrek aan sleutels ongebroken,
werpen licht op Jans stamboom, voor sommigen met bezwaar.

Van dit licht lezer, bent u nog verstoken.
Is van junior Wang-Mu de ma, wie trekt de schoen aan,
Beatrix of Beatrijs? Bij wie is seniors min ontloken,

mag Li-tje niet als Kind van Staat te boek staan?
Men kan niet zonder contra-expertise doorgaan.

Gynaecologen zijn tot nader order overbodig,
genealogen voorlopig geen verlof: die zijn hard nodig.

Gynaecologen zijn tot nader order overbodig.
Die kruisen de degens maar met lancet of curette.
Genealogen voorlopig geen verlof: die zijn hard nodig,

geen tijd voor pirouetteren bij schalmei of musette.
Ook sinofielen worden van hun couchette gelicht
door Joy, onze robuuste brunette.

Overdreven, vindt u, alle arbeid die wordt verricht?
Maar lezer, jermieer niet over andermans schoenen.
U was niet tot de koop van deze lofzang verplicht.

Of wilt u iets horen over kapoenen, limoenen?
Lezer, gij zijt niet om te zoenen.

De uitzending raakt ontwricht door het testbeeld.
Wij moeten raden wie achter de schermen 't best speelt.

De uitzending raakt ontwricht door het testbeeld,
het land is nu één klier die adrenaline produceert.
Wij moeten raden wie achter de schermen 't best speelt.

Is 't 't AT&T waar de gloeiende centrale constipeert,
het corps héraldique dat vast om verf heeft gebeld
en een kostbaar vaan concipieert,

of de kliniek waar stamboomvorsers die zijn geveld
onder de aanblik van zoveel losse steken
in een dwangbuis zijn kaltgesteld?

Wie deze cul-de-sac volgt mist het teken,
ziet niet de geringde hand door 't maanlicht breken

die middelerwijl in nachtelijk Holland bij contra-appèl
het scheepsboek tekent: 'B. van O.-Nass. te 't L.'

Die middelerwijl in nachtelijk Holland bij contra-appel
niet op de hielen gezeten door een gebelgde Onassis
het scheepsboek tekent: 'B. van O.-Nass. te 't L.'

Men keur' niet af dat zij bitter verkiest boven cassis
op haar odyssee over de woelige baren,
al emmert zij steeds waar haar glas is.

Buiten het zeegat wordt niet troelig gevaren,
wij gunnen haar graag de benefit of the doubt.
Wie is er afgestompt voor haar gevoelige snaren

of krijgt het niet Spaans benauwd
om de tour de force van onze schattebout?

Wang-Mu knalt de poort dicht van het Jaden Paleis.
Wie stuift naar de Big Apple, Beatrijs ook al op reis?

Wang-Mu knalt de poort dicht van het Jaden Paleis,
door haar kamenierster incognito op reis gezonden.
Wie stuift naar de Big Apple, Beatrijs ook al op reis?

Doch die lijkt in Lier aan d'Abdij gebonden.
De waarheid hult zich in blad of satijn
(heeft in Pythia haar trouwste kleedster gevonden)

en wie zal voorspellen of de gestalten der schijn
waarin het maantje zich baadt
net als de bron uwer conclusies bedrieglijk zijn?

Niet is altijd waar wat uit deductie ontstaat.
Dat kan de schim beamen die een haven verlaat

en onder gesmoord motorgeronk de halve aarde rondt.
Het klimaat voor contestaties lijkt in de States gezond.

En onder gesmoord motorgeronk de halve aarde rondt
dit liefvallige maantje dat snakt om te mogen beamen:
"Het klimaat voor contestaties lijkt in de States gezond."

IJlt een megera soms naar een nornenexamen,
verlaagt een trivia zich tot een triviale poets?
Ook Beatrix maakt haar opwachting voor speedopnamen.

Stilletjes weggeglipt uit de gouden koets
doorkliefde zij 't sop naar Pids gevierde kliniek,
volgde in boots het spoor back to the roots.

Wang-Mu Niang Niang gebarend met burleske mimiek
spuit slissend balladeske kritiek.

Onze dames mopperen kraaiend: "Oh goeie genade,
neen, niet de soesa van een ticker-tape parade!"

Onze dames mopperen kraaiend: "Oh goeie genade,
zal men mij protocollair willen bedillen?
Neen, niet de soesa van een ticker-tape parade!"

Het vrijheidsbeeld dat van schrik staat te trillen
krijgt geen rust. Haar handen eerst geheven
legt ze over haar betonnen pupillen.

Overal is de kust van aanlopers vergeven.
Onopgemerkt laveert men tussen de fregatten -
hun blinde vlaggen groeten klapperend op de steven.

In de haven lossen werkers vaten en kratten,
door de steegjes sluipt een aantal onzer schatten.

Met de anderen niet bekend is elk op pad.
De confetti verzuurt voorlopig in het vat.

Met de anderen niet bekend is elk op pad,
en passant de show gappend met frivole frisure.
De confetti verzuurt voorlopig in het vat.

Beatrix, -trij's en Mu naken 't oord van Pids kuren,
slalommen omslachtig tussen bak- en stuurboord.
Hebben onze globetrotters het zwaar te verduren,

vermoeden zij wie de vlam ontstak in het vuurkoord?
Aanschouw het tableau vivant de la troupe
gemonsterd door vorsers en vissers in het kuuroord.

Onze dames worden niet gefêteerd met bravogeroep.
Neen, zij violeren Oeps tête-à-tête met Gnoep.

Li discussiert vinnig met persmuskiet Piet.
Nadert in Joys zog Dr R.A. Pid daar niet?

Li discussiert vinnig met persmuskiet Piet
alsof zij waspoeder slikten, zo geconcentreerd:
"Nadert in Joys zog Dr R.A. Pid daar niet?"

De stilte van het hospitaal is geperforeerd.
Zijn soevereiniteit valt onder bezettershand,
het personeel wordt via de intercom geïnformeerd.

De helft keuveld nog argeloos over de ochtendkrant,
doch als een wervelwind trekt door de etages
de mare van de meiden van morgen- en avondland.

Klapdeuren slaan open. Patiënten in hun bandages
en dokters allen hollen: Esculapius' beschamende pages.

Wie kan lopen haast zich naar intensive care.
Daaronder kibbelend Li met Piet, ons intensive pair.

Wie kan lopen haast zich naar intensive care,
waarnaar ook in rolstoel en dwangbuis men zich voortspoedt;
daaronder kibbelend Li met Piet, ons intensive pair.

Elk op zoek - van Al Capone, Robin Hood tot Joris Goedbloed -
naar de pointe van This Great Unknown.
Elk holt zich 't vuur uit z'n sloffen als in een rouwstoet.

Een genealoog uit zijn bouté conclusies voor een microfoon:
"De moeder van Li junior? Luister goed naar mijn anamnese.
Zij transcendeert de incarnaties van één zielepersoon.

Beatrix, -trij's en Wang-Mu zijn elk illusies van deze.
Ergo zijn allen Li's moeder - juist naar den vleze."

Het gemoed der nieuwsgaarder schiet vol kommer en kwel.
"Hoe speelde de minnaar zijn rol? Met of zonder overspel?"

Het gemoed der nieuwsgaarder schiet vol kommer en kwel.
Hier verwacht hem de biologische implicatie:
"Hoe speelde de minnaar zijn rol? Met of zonder overspel?"

Verwacht men bij koninklijk moederschap een kind met staatsie,
bij dat van oosterlingen kroost met zin voor mimiek
en bij ontspruiten aan middeleeuwse min, met gratie?"

Voor neonatologen is de sleutel niet uniek.
Liet ma haar Li haar aard,
verraadt hij misschien een dominante karakteristiek,

heeft Li dit secretum 't best bewaard
óf juist hierdoor de ondoorgrondelijke oosterling geopenbaard?

Is de queest' naar de graal al voor een Jan Compagnie,
het is niets bij het zoeken naar de wortels van Li.

Is de queest' naar de graal al voor een Jan Compagnie
(laat u niet afschepen met een Jantje van Leiden),
het is niets bij het zoeken naar de wortels van Li.

Wat verguldt de pil voor wie bescheiden wil mijden
van belles dames sans merci of our ninny Oop,
wie zal 's speurneus' stokpaard benijden?

"Weet dat ik niet graag de paté van uw flûte snoep",
zoemt ons moederkoor leuk van de tongriem gesneden,
"maar leg uw eigen illusies eens onder de loep.

Als neonatoloog zijt ge wellicht tevreden,
doch wie wilt u met uw demasqué overreden?"

Li, Piet en Oep, de dames, Pid en Gnoep, ziedaar.
Wie wordt van wie de sigaar?

Li, Piet en Oep, de dames, Pid en Gnoep, ziedaar,
eenvoud naast eruditie, macht en praal.
Wie wordt van wie de sigaar?

Zag Mme. Tussaud dit gezelschap in het hospitaal,
zij zou gedesoriënteerd naar de bilocatie informeren
van haar panopticum in de ziekenzaal.

Een specialist der commedia dell'arte moog beweren
naar Salomonsaard dat wie het moederhart ontzet
haar vanzelf het masker zal doen removeren.

Men brenge Li daartoe in een onmogelijk parket
en wachte af wie der verhitte hitjes hem redt.

Doch ontbreekt ons nog de spécialité
die de mater kan brengen tot haar exposé.

Doch ontbreekt ons nog de spécialité,
de kneep hoe met feeling valt te benauwen,
die de mater kan brengen tot haar exposé.

Wie mishaaft de finishing touch bij vrouwen
waarvoor de ware mamma zwijmelend zwicht?
Gezegend zij de greep vol zelfvertrouwen.

De tijd dringt als een topless zwaargewicht,
zoekt nijver naar courante outillage.
Zo luidt de nood van ieder tijdsgewricht.

Wij monsteren de crux der assemblage
en presenteren Li's pregnant image:

Oeps muizenissen in een grandguignol.
Een claqueur yellt: "Aha, een evergreen. Skål!"

Oeps muizenissen in een grandguignol,
de waarheid is nog met reces.
Een claqueur yellt: "Aha, een evergreen. Skål!"

Dat zijn me 's geesten in een fles
die gebotteld in Machiavelli's kuiperij
met esprit turbulent van een procent of zes

onder kroondoppen van royale makelij
in Oeps krochten gefermenteerd
en geëtiketteerd als artsenij

nu ontkurkt als aperitief worden geoffreerd.
Mijn hemel, wie heeft zulk mengsel gearrangeerd?

"Li is een dubbelganger", schrijven zij aan de wand
en met de zoon schuift men ook een moeder aan de kant.

"Li is een dubbelganger", schrijven zij aan de wand,
"de spirit van een éminence grise"
en met de zoon schuift men ook een moeder aan de kant

achter een coulisse - is dat geen surprise?
Wat een bedrijf in deze griezeldrarekiek
met als entr'acte op pianola 'Für Elise'.

De spanning die stijgt, da's dramatiek.
Wat er klettert achter de schermen
blijft nog even toekomstmuziek.

Welke ma zal zich over Li gaan ontfermen
of vangt aan hartverscheurend te kermen?

Ha, daar klinkt de herkenningstune!
Er gaat iemand een boekje opendoen.

Ha, daar klinkt de herkenningstune.
We do pray by all means, speak!
Er gaat iemand een boekje opendoen.

Spreekt daar Li en plein publique:
"Ben ik als zon voor u opgekomen,
is mijn visage echt, nevel of der romantiek,

gemaakt van schijngestalten of atomen.
Wiens dubbelganger ben ik en ben ik vlees en bloed
of schimmig als de dolk in MacBeth' dromen?

Soms staan blauwdruk en kopie op één voet
zodat ge deze twee wel mixen moet.

Wat zoekt ge in dubbelganger Li, mijn lezerkijn.
Ik ben - niet meer, niet minder - schone schijn."

Wat zoekt ge in dubbelganger Li, mijn lezerkijn,
blies Li's spiegelbeeld niet te hoog van de toren?
Ik ben - niet meer, niet minder - schone schijn.

Li verbleekt in het zonnig ochtendgloren.
"Mijn medespelers en mijn wereldfaam,
door wat een verbeelding zijn wij geboren.

Ja, Gnoep en Oep, Piet, Pid, de ganse santenkraam,
Trix, Trijs, konden onze scènes u niet verblijden?
O Joy, de kennismaking was, wat heet, mij aangenaam.

Ons droombestaan valt niet te ontwijden.
Moge Wang-Mu Niang Niang onze scheiding vermijden."

Li junior lost op met een zucht.
En Li senior, de geest dezer klucht?

Li junior lost op met een zucht,
vrucht onzer verbeelding en spruit van
Li senior, de geest dezer klucht.

Op d'Olympus heft men homerisch gelach an
beschaafd en begripvol, niet cholerisch
- nou vooruit, met enig leedvermaak dan.

De zusters van Zaal Een worden siderisch
net als Wen Ch'ang, aan de muze geparenteerd,
en de vijfsterrengeneraal, al sinds Oep etherisch.

Onze helden door imaginatie gemaskeerd
hebben uw wakkere kijkers geblindeerd,

voerden u de hele aarde rond
en brachten u terug op eigen grond.

Voerden u de hele aarde rond
te land, ter zee en door de lucht
en brachten u terug op eigen grond.

Terwijl het heldenheir vervlucht in een zucht
ontwaakt de grijsaard uit ons prille begin
- de ware geest dezer klucht.

Ja, Li senior ontwaakt, zij het met tegenzin.
Wat, hij is die nestor, wie wil dat bestrijden?
Het afscheid valt hem zwaar. Niettemin

weet Wang-Mu hem schalks te verleiden
tot een gretig, zelfs meeslepend verscheiden.

De wakkere minstreel ligt verguld te staren.
Zal de overgang zijn droomreis evenaren?

De wakkere minstreel ligt verguld te staren,
zijn veder staakt abrupt het lijnenspel.
Zal de overgang zijn droomreis evenaren?

Vertrek ook gij, zijn trouwe metgezel
die in dit stuk met hem een hoofdrol speelde
en zeg uw droom, uw reis, uw lotgenoot vaarwel.

En tot de muze die dit al verbeeldde
zwaai gij een groet. Ze toonde u hemel, aard
die zij verbond en allerminst verdeelde.

Dat is een geëngageerd ontwaken waard:
een kushand die u onder haar minnaars schaart.

En frisse dichter, loop hardop te dromen
van zon en bloemen, muzen, nacht en bomen.

E I N D E